

Лъвътъ, всесилниятъ царь на животнитъ, лежеше на смъртно легло. Очитъ му бѣха помжтени, сърцето му биеше съвсемъ слабо. Отъ какво умираше той — никой не знаеше. Развалено месо ли бѣше ялъ, та се бѣ отровилъ, на течение ли бѣше седѣлъ, та го бѣ хванала двойна пневмония — това оставаше тайна. Дватамат прочути лѣкари, жирафътъ и щъркелътъ, напраздно се мжчеха да му помогнатъ. Слагаха му компреси на главата и пиявици на лапитъ, шибаха го съ коприва и понеже нѣмаха хининъ, даваха му да гълта боровинки. Болниятъ отпаднаше все повече и дишаше съ мжка. Всѣки мигъ душата му можеше да отлети къмъ небесната зоологическа градина.

Лъвицата рѣмжеше тжно до леглото на умирация

и бършеше сълзитъ си съ едно буково листо, което ѝ служеше за кърпичка. Тя скоро щѣше да остане вдовица — сама самичка въ свѣта. Ехъ, тежъкъ щѣше да бжде живота ѝ, ала нѣмаше що да се прави. Такъвъ ѝ билъ късметътъ. Нѣкога тя имаше две деца, две малки лѣвчета, но тѣ отдавна се бѣха изгубили отъ очитъ ѝ. Едното падна убито отъ ловци, а другото, по-палавото, само избѣга нанѣкжде и вече не се върна. Нѣкои разправяха, че отишло въ единъ далеченъ градъ и станало тамъ цирковъ артистъ. Ходѣло на два крака и търкаляло голѣма топка, а въ това време свирѣла музика. Стотици хора го гледали и му ржкоплѣскали като на знаменитъ акробатъ.

Вестъта за близката смъртъ